

OH MEN

SHIRODJ
BHOLASINGH

Uitgeverij
Wilde Haren

Ohmen

SHIRODJ BHOLASINGH

CHMEN

**Uitgeverij
Wilde Haren**

Auteur: Shirodj Bholasingh
Eindredactie: Loulou Drinkwaard, Inge Marleen
Omslagafbeelding: Marlon Teunissen
Omslag ontwerp: Elise Leeftang
Vormgeving: D'Avellonne van Dijk

ISBN: 9789083678696

NUR: 280

Druk: Eerste druk

© Uitgeverij Wilde Haren – 2026

© Shirodj Bholasingh

www.uitgeverijwildeharen.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. Eveneens is het niet toegestaan de inhoud van dit boek geheel of gedeeltelijk te gebruiken voor trainingsdoeleinden van kunstmatige intelligentie (AI), machine learning, of soortgelijke technologieën.

**Uitgeverij
Wilde Haren**

Voor mijn Nani.
Op de één of andere manier vond ik je steeds weer terug
tussen de regels.

Shirodj Bholasingh

Proloog

Het is diep in de nacht in Moskou als het alarm van het zwaar-beveiligde Kremlin afgaat. Bewakers haasten zich door het paleis van de Russische president, gedreven door de angst dat hen iets is ont-nomen. Hun sleutels rammelen in het ijzeren hek, hun adem wolkt wit in de kou. Ze rennen tussen de grote rode bogen in de marmeren zalen door en komen tot stilstand voor de vitrine met de kroonjuwe-len. Geen barst. Geen braaksporen tot ze de achterkant van de vitrine zien. Het glas is ingezakt als gesmolten suiker, randen golvend en glanzend. Waar de Orlov-diamant hoort te schitteren in de keizer-lijke scepter, is nu niets dan leegte. Het hart van de scepter is weg.

Buiten springen de camera's een fractie van een seconde op zwart. Glibberige vingers klikken het slot van een koffer dicht. Blauwe zwaailichten rollen over de straten. Sirenes gillen. De dief duikt een duistere steeg in. De voetstappen verdwijnen in de chaos van de stad. In de koffer bonkt de diamant als een tweede hartslag.

Bubble Tea & Dawet

Bijna, denkt Ray. Hij zit verslagen op zijn stoel. Zijn HB-potlood krast over de gladde lijnen van zijn notitieboek en na vijf minuten bekijkt hij zijn schets.

Yuna spiekt mee over zijn schouder. 'Is dat het Hollywood-teken?'

Ray knikt.

Ik wou dat ik elke dag iemand anders kon zijn, net als die acteurs, denkt hij.

Achter hen gaapt Jayden. 'Ik kan niet meer... m'n ogen vallen dicht!'

'Nog even, we zijn bijna klaar,' zegt Ray.

Mevrouw Sechocho praat over het belang van haar vak, geschiedenis. Ray snapt nooit waarom "toen" relevant is voor "nu".

'Jongens,' fluistert Yuna. 'Ik heb zo'n zin in boba. Kunnen we zo naar Bubble Yo?'

'Ja, natuurlijk,' zegt Ray knikkend..

'Jayden, kom je ook?' vraagt Yuna.

'Boba?' zegt Jayden. 'Dat heb ik nog nooit gehad.'

'Wat? Dat meen je niet!' Ray draait zich te snel om, zijn stoel kraakt en de klas lacht.

'Rajveer?' zegt mevrouw Sechocho. 'Wil je dat misschien met de hele klas delen?'

'Nee, mevrouw Sechocho.'

Ray zakt onderuit op zijn stoel. Niemand noemt hem bij zijn volledige naam, alleen in rapporten of als hij in de problemen zit.

Jayden tikt Ray aan. 'Bro, ik heb je al honderd keer gezegd dat je niet kan fluisteren.'

Ray zakt nog verder onderuit. Hij probeert zich te concentre-

ren op mevrouw Sechocho, die een laatste poging doet haar punt te maken. De schoolbel kan niet snel genoeg gaan. Voordat mevrouw Sechocho het huiswerk kan meegeven, schuiven de stoelen al naar achteren en stormen de leerlingen de klas uit.

‘Vergeet jullie toestemmingsformulieren voor de excursie niet. Ik wil ze maandag op mijn bureau hebben,’ zegt mevrouw Sechocho.

In Rays zak trilt zijn telefoon.

‘Kijk hem dan, player,’ plaagt Jayden.

Ray schudt zijn hoofd. ‘Is een melding over het nieuws, bro.’ Hij swipet de melding weg.

‘Huh, ugh.’ Jayden stikt bijna zijn bubble tea. ‘Hoe drinken jullie deze zooi in hemelsnaam?’

‘Zo?’ zegt Yuna terwijl ze dramatisch een van haar tapioca-toppings opslurpt.

‘Geef mij maar liever dawet*, man. In plaats van deze thee, die me halverwege mijn slokdarm probeert te vermoorden.’

Ray rolt met zijn ogen. ‘Bro, je bent zo dramatisch. Neem volgende keer kokosmelk, zonder toppings,’ zegt Ray. ‘Bijna hetzelfde.’

‘Ja, waarom moet je haten, Jayden?’ zegt Yuna. ‘Ik haat ook niet op jouw Surinaamse drankjes. En die Dawet heeft jelly en plastic kokos stukjes erin, dus wie stikt wie?’

Ray knikt. ‘Ze verkopen hier nergens Dawet. En zelfs als dat wel zo was, zou je alleen die van je moeder drinken.’

Jayden haalt zijn schouders op. ‘Mama’s Dawet is next level.’

‘Gaan jullie ook mee op excursie maandag?’ vraagt Ray.

Yuna knikt. ‘Alles is beter dan vastzitten in ons grijze klaslokaal.’

‘We moeten sowieso vaker chillen,’ zegt Ray vastberaden.

Hij stoot Jayden en ziet dat hij snel de bankapp op zijn mobiel sluit.

‘Of misschien moeten we gewoon allemaal een bijbaantje zoeken.’

Jayden spert zijn ogen open. ‘Weet je wat echt tof zou zijn? Als we allemaal werken, dan huren we straks samen iets als we studeren!’

Hij slaat zijn armen om zijn vrienden heen. Jayden heeft het afgelopen jaar flink getraind en een knuffel van hem voelt meer aan als een wurging dan als de genegenheid die hij bedoelt.

* Surinaams drankje

Yuna fronst haar wenkbrauwen.

‘Hmm... Nee, dankjewel, ik woon al met één jongen in huis en hij is walgelijk. Dat zou ik m’n ergste vijand nog niet toewensen. Eerlijk gezegd snap ik überhaupt niet dat mensen nog trouwen tegenwoordig. We zouden gewoon moeten daten en apart wonen. Pff vieze mannen.’

Ray geeft Jayden een schouderklopje. ‘Ik ga wel met je mee, als we naar dezelfde universiteit gaan.’

‘Nee man, niet alleen wij toch. Dat is raar.’

Yuna’s telefoon rinkelt. ‘Eomma, jal jinaesseoyo?’

Ray roept: ‘Annyeong haseyo, mevrouw Lim!’

‘Arasseo, eomma. Na galge,’ zegt Yuna, en ze hangt op. ‘Mijn moeder is terug van haar zakenreis. Ik moet gaan, ze heeft allerlei spullen voor me gehaald. Maandag Koreaanse gezichtsmaskers voor iedereen.’

Jayden veegt zijn haar dramatisch uit zijn gezicht. ‘Ik heb al die troep toch niet nodig, Yuna. Ik ben van nature al knap genoeg.’

Jayden is knappe jongen, maar het feit dat hij het weet maakt het wel des te leuker om zijn ego af en toe te krenken.

Yuna trekt haar wenkbrauw op. ‘Zegt wie? Je blinde oma zeker?’ Ze slurpt het laatste beetje van haar bubble tea op voordat ze haar spullen bij elkaar pakt. ‘O, en Ray? Mijn moeder zegt hallo en werk aan je uitspraak!’ Ze geeft hem een knipoog.

Jayden zucht. ‘Ja, ik ga ook richting de training, anders vermoordt de coach me.’

Ray kijkt verbaasd naar de tijd. ‘Is je training niet een halfuur geleden begonnen?’

‘Ja, maar je weet wat ze zeggen, toch? Surinamers komen altijd aan op een Caribisch tijdstip,’ zegt Jayden.

De deur van Bubble Yo rinkelt en ze gaan alle drie hun eigen weg.

Ray gaat nog niet naar huis. Hij slentert langs de sloot met z’n bubble tea in z’n handen. Thuis past hij nooit helemaal in het plaatje: zijn vader een gerespecteerde agent, zijn moeder het gezicht van een Bollywood-ensemble, Vishi altijd irritant perfect. Bij zijn vrienden is hij echt zichzelf, ook al weet hij nog niet helemaal wie hij dan is.

Het licht danst moeiteloos op de weerspiegeling van het water. Gehypnotiseerd staart hij ernaar, tot de zon lager gaat liggen.

Voordat Ray de sleutel in het slot steekt, ruikt hij de scherpe masala kruiden al. Op vrijdagen werkt zijn moeder thuis.

‘Mam, afzuigkap, alsjeblieft. Anders ruik ik straks naar knoflook.’

‘Beebie, als je later wilt eten, moet je nu even genieten van de geur,’ zegt zijn moeder, Shanti, zonder op te kijken. Ze kookt het lekkerst van alle gezinsleden, dat vinden ze allemaal. Shanti is een lieve moeder, maar het kan haar niet zoveel schelen wat Ray van dingen vindt. Daarom noemt ze hem tot op de dag van vandaag haar beebie, hoewel Ray al zestien is.

Ray zit met Nani* aan de eettafel. Hij knipt bloemen uit en zij speurt haar stickervellen af. Ze maken wenskaarten voor Diwali**. Nani is dol op Diwali. Ze zegt dat het hun versie van Kerstmis is. Door de woonkamer klinken de bekende klanken van het Zee Tv***-nieuws. Zijn vader, Rida, strijkt voor de tv neer en begint een potje dam met Vishi, zijn zusje.

‘Netjes knippen, Rajveer.’ Nani schuift hem een nieuw stickervel toe. ‘Deze Lakshmi**** stickers zijn perfect!’

‘Zullen we dit een keer met uw vriendinnen van de dagopvang doen?’ zegt Ray. ‘Ze vinden dit vast ook leuk, en u kunt pronken met uw mooie kaarten.’

Nani knikt enthousiast. ‘Ik hoef niet te djaffen*****’. Ze zijn ook mooi!’ lacht ze.

Rida zet het nieuws harder.

‘De Orlov-diamant, die was ingelegd in de scepter van Catharina de Grote, keizerin van Rusland, is gestolen,’ zegt de presentatrice. ‘Tot nu toe is onduidelijk wie de diamant heeft en hoe die uit het Kremlin museum is weggenomen. Rusland sluit delen van de grens en kijkt scherp naar India, waar de diamant oorspronkelijk vandaan komt. Indiase autoriteiten ontkennen alle betrokkenheid.’

* Grootmoeder van moederskant

** Lichtfeest

*** Indiase tv-zender

**** Godin van welvaart en voorspoed

***** Opscheppen

‘Wie durft er in godsnaam nou te stelen van Rusland?’ vraagt Shanti.

Rida haalt zijn schouders op. ‘Wie het ook is, als Rusland de daders vindt, hebben ze een groot probleem.’

‘Ze hebben het verdiend, pa!’ roept Vishi. ‘Ik ben het zo zat dat deze zogenaamde ontwikkelde landen onze schatten voor zichzelf claimen.’ Vishi’s wangen worden al rood van passie. ‘Weet je hoeveel musea verdienen aan al die geroofde spullen? Miljoenen! Nee, zeg maar gerust miljarden! Het is gerechtigheid als je het mij vraagt.’

Ray schudt zijn hoofd. ‘Deze is altijd klaar om te vechten.’

Vishi balt haar vuisten. ‘Laat ze maar komen, ik ben klaar voor ze.’

‘Ik heb nooit gehoord van heel die diamant,’ zegt Shanti. ‘Ma, wat vind jij?’

‘Stelen is nooit goed,’ zegt Nani zacht. ‘Maar misschien is dit niet verkeerd.’ Ze staat op, leunt op haar rollator en verdwijnt naar haar kamer.

‘En jij dan?’ vuurt Vishi op Ray af. ‘Aangezien mijn strijdlust zo tegen je principes ingaat.’

‘Eerlijk, Vishi? Ik denk dat dit gewoon rijke mensen zijn die “rijkemensendingen” doen.’ Ray raapt alle kaarten bij elkaar. ‘Ik hou me er liever buiten.’ Hij staat op om naar zijn kamer te gaan.

‘Ja, loop maar lekker weg,’ schreeuwt Vishi hem na. ‘Ga maar lekker Chinees leren of wat je ook doet. Vergeet vooral je Hindi.’

‘Het is Koreaans en hou je bek! Jij kan ook geen Hindi!’

De deur van Rays slaapkamer valt met een klap achter hem dicht.

Een schaduw in de tuin

's Nachts hebben de dekenen in Rays bed hun comfort verloren. Zweet druppelt over zijn hoofd. Warm, koud, dan weer warm.

Al nachtenlang sluipt hetzelfde gekrijs langs zijn raam.

Het zal toch niet echt de bakru zijn?*

Toen hij klein was, vertelde Nani hem verhalen over de bakru. Geesten die geboren worden uit vergeten gebeden en verlaten plekken. Vroeger moest hij erom lachen.

Nu niet meer.

Vanavond klinkt het geluid dichterbij en scherper. Als een kind die nog leert hoe het moet schreeuwen.

Ray trekt zijn deken over zijn hoofd en drukt zijn kussen stevig tegen zijn oren.

Toch kruipt het geluid erdoorheen.

Genoeg.

Hij gooit zijn deken van zich af en loopt naar het raam.

Daar! Achter de appelboom, beweegt iets.

'Vanavond is de laatste keer dat je me lastigvalt!'

Hij sluipt de trap af. Iedere stap lijkt luider te kraken dan de vorige.

Als mama merkt dat ik zo laat nog naar buiten loop, wordt ze gek.

Voorzichtig schuift hij de tuindeur open.

De tuin ligt stil in het maanlicht. De schommelbank beweegt niet.

De bloemen lijken wel bevroren. Alleen achterin de tuin is het donker. *Te donker.*

"Kreeeeeghw"

* Surinaamse kaboutergeest

Een rotte geur kriebelt langs zijn neus.

Vochtige aarde, verrot hout en iets zoets dat te lang in de zon heeft gelegen. Schaduwen lijken samen te trekken. Langzaam ontstaat er een kleine gedaante. Niet groter dan zijn moeders tuinkabouter. Hij heeft lange vingers en trillende tanden. Rook kringelt uit zijn mond als een uitgeblazen kaars.

Wat de-

De bakru sist naar een klein zwart katje voor zijn voeten. De kat zijn vacht staat rechtovereind alsof hij vol elektriciteit zit. Hij krijst tegen de bakru. De bakru krijst nog luider terug. Ray zet een stap naar voren.

‘Hey! Pak eens iemand van je eigen lengte!’ schreeuwt hij tegen de bakru.

Ray loopt naar voren en grijpt de bakru bij zijn schouder, maar zijn hand glijdt dwars door het wezen heen. Toch draait de bakru zich langzaam naar hem om.

De bakru lacht, maar Ray krijgt rillingen nu hij het zo dichtbij hoort.
Het klinkt als piepende remmen van een geroeste fiets.

De bakru werpt zich opnieuw naar de kat, maar Ray springt ertussen.

Dit keer grijpt de bakru hem. Zijn vingers, mistig maar scherp, omhullen Rays scheenbeen.

Een ijzige kou dringt zijn huid binnen en Ray valt op de grond neer.

Zijn oren suizen hard en Ray grijpt met beide handen naar zijn hoofd. Op dat moment hoort hij iemand snakken naar adem, maar zijn ogen zakken al.

Het is Nani. Ze staat in de deuropening van de tuin, haar nachtjapon wappert lichtjes in de wind. In haar handen brandt een kleine diya*. De bakru kijkt één keer naar het licht en lost op in de nacht.

Alles wordt zwart voor Rays ogen.

Wanneer Ray bijkomt, ziet hij het bekende vogeltjesbehang van Nani. De warme gloed van haar nachtlamp vult de kamer.

Pagina’s ritselen tussen haar vingers en dan ziet ze Ray.

‘Gelukkig. Je ben’ wakker, zegt Nani.

Ze legt haar fotoalbum naast haar neer.

* Theelichtje met een buitenkant van klei

De groeven in haar gezicht zijn diep van bezorgdheid. Nog voor Ray wat kan zeggen, tikt ze hem op zijn schouders.

‘Badmashi’, moppert ze. ‘Waarom jij buiten midden in de nacht?’

‘Ik kon niet slapen, Nani. Ik hoorde de bakru.’

Ze knikt. ‘Alweer hé?’

‘Ja... het was een katje aan het martelen,’

Heel even zegt Nani niets. Ze sluit langzaam haar fotoalbum.

‘Rajveer,’ zegt ze zacht. ‘Sommige dingen roep jou omdat jij luistert.’

Ray schudt met zijn hoofd. ‘Maar ik kon hem toch niet laten doodgaan?’

Nani zucht diep. ‘En jij dan?’ zegt ze.

Ray bijt op z’n lippen. *Nani heeft gelijk.*

Nani schuift haar fotoalbum naar hem toe.

‘Kijk.’

Op de vergeelde foto glimlacht zijn Nana** in traditionele kleding.

‘Je knappe Nana,’ zegt ze met een ondeugende glimlach.

Ondanks alles moet Ray lachen.

Ze strijkt voorzichtig over de foto. ‘Ik mis hem zo,’ zegt ze. ‘We hebben zoveel meegemaakt. Zoveel mooie kinderen grootgebracht.’

Haar glimlach breekt langzaam.

‘E nu ben ik weer helemaal alleen.’

Ray slaat zijn armen om haar heen.

‘Dat moet u niet zeggen, Nani.’

‘Nee?’

‘Nee!’ Ray trekt haar stevig tegen zich aan. ‘Hou nog even vol, voor ons.’

Hij glimlacht. ‘U wilt uw kleinkinderen toch nog zien trouwen?’

‘Ja!’ antwoordt ze meteen.

Daar moet ze zelf ook om lachen.

Ray rommelt in haar nachtkastje.

‘Aha.’

Hij haalt een Ferrero Rocher tevoorschijn.

‘Ik wist wel dat u hier een geheime voorraad had.’

* Ondeugend of stout gedrag

** Grootvader van moeders kant

‘Ray!’

Ze probeert streng te kijken. ‘Die is niet voor jou.’

Hij legt hem lachend in haar hand. ‘Voor al uw harde werk dan.’

Nani doet eerst alsof ze hem niet wil... maar eet hem meteen op.

‘Niet tegen je moeder zeggen,’ zegt Nani. ‘Anders zij zeurt over suikerziekte.’

Binnen enkele seconden is de chocolade verdwenen.

‘Ik heb niets gezien,’ belooft Ray.

Nani wordt weer serieus.

Ze glijdt met haar vingers over haar ketting en maakt langzaam de sluiting los.

‘Hier.’ Ze legt het sieraad in Rays hand. Hij kijkt ernaar.

Het is een kleine schakelketting met een muntvormige hanger die door de jaren heen donker is geworden. Aan de voorkant zijn twee lege zettingen.

Ray dacht vroeger altijd dat het een hartje moest voorstellen.

In al zijn jaren heeft Ray haar die ketting nog nooit af zien doen.

‘Deze was van jouw Parnani.’

Ze legt hem in zijn hand. ‘Beschermt. Nooit afdoen.’

Daarna staat ze voorzichtig op. Normaal gaat ze niet naar boven, maar vanavond wel. Ze legt even haar hand op de trapleuning voordat ze de eerste trede neemt. Dan loopt ze met Ray mee naar zijn slaapkamer.

Op zijn nachtkastje legt ze de kleine diya neer.

‘Nani, waarom steekt u de diya aan. Het is toch nog lang geen Diwali?’

‘Niet alle licht wacht tot Diwali,’ zegt ze.

Nani steekt de lont aan en een warme gloed vult de kamer.

‘Deze diya heeft jou beschermd vanavond,’ zegt Nani.

Ze legt haar hand tegen Rays wang aan en glimlacht.

‘Als jouw hart zuiver blijft, vindt licht altijd een weg.’

Ray kijkt naar de kleine vlam en heel even lijkt er iets in het vuur te bewegen. Een vrouw met golvend haar. Ogen die schitteren als zonlicht. Wanneer hij knippert, is er alleen nog maar een dansende vlam. Voor het eerst in de nacht voelt hij zijn adem rustiger worden. De geur van Nani’s Zwitsal crème hangt nog om haar heen... en eindelijk valt hij in slaap.

Een schoolreis met gevolgen I

Een week later staat de klas voor het museum. In de marmeren hal telt mevrouw Sechocho haar leerlingen.

‘Geschiedenis leeft overal om ons heen, maar hier staat ze pal naast je. Voel je vrij en vooral geïnspireerd om een van deze objecten uit te kiezen en er een verslag over te schrijven.’

Iedereen kreunt het uit.

Ray kijkt omhoog langs de massieve pilaren. Van top tot teen hangt dit museum vol met kunst en toch vindt hij het een bij elkaar geraapte zooi van waardevolle spullen die niet op hun plaats lijken.

‘Weet je wat ze allemaal met dit geld kunnen doen?’ vraagt Jayden.

‘Nou?’

‘Ze zouden het kunnen gebruiken voor dingen die we nu daadwerkelijk nodig hebben. Nieuwe sportkleding of laptops of iets. Deze dingen zitten toch alleen maar stof te vangen.’

‘Vind je?’ Yuna glimlacht. ‘Voor mij voelt dit als een tijdmachine. Even een andere wereld.’

‘O ja, dat ook...’ Jaydens wangen kleuren meteen rood.

‘Ray, kijk! Een Zuid-Aziatische expositie,’ zegt Yuna. ‘Gaan?’

Ray haalt z’n schouders op. ‘Mij best.’

Aan de voet van de trap naar de expositie staat Debbie, een van hun klasgenoten, met haar handen in haar zij. Met haar blonde haren en plastic glimlach ziet ze eruit als een typisch hockeymeisje.

‘Jayden,’ zegt ze mierzoet. ‘Jij komt toch uit Suriname?’ Ze zet een pluk haar achter haar oor vast.

‘...Eh ja dat klopt,’ lacht Jayden.

Jayden is een typisch atletische leerling, goed lichaam, goed in

sport en ook nog eens oprecht en behulpzaam. Inmiddels is Ray het gewend dat meisjes en jongens constant om Jaydens aandacht vechten. Hij rolt met zijn ogen door de cringe die hij nu voelt.

‘Waarom ga je dan naar een Aziatische expositie? Loop liever met mij mee. De Zuid-Amerikaanse expositie is hier beneden. Ik ben erg geïnteresseerd in *jouw* cultuur.’

Jayden opent zijn mond, maar Yuna stapt ertussen. ‘Nee dankje. We gaan naar de Zuid-Azië-expo,’ zegt ze. ‘Dat is waar Jaydens én Rays roots liggen. Hindoestanen, Creolen, Javanen zijn ooit naar Suriname gelokt en eindigden op suiker- en rijstvelden. Verrassend dat jij dat niet weet, Debbie.’

Debbie gooit haar haren naar achteren en zegt: ‘We kunnen niet allemaal onze tijd besteden aan loze weetjes. Sommige van ons hebben een leven.’

‘Google is gratis,’ zegt Yuna droog.

Debbie’s hele gezicht wordt zo rood als een tomaat, maar Yuna is nog niet klaar.

‘Zowel Jayden als Ray heeft een Aziatische afkomst, alleen Jaydens moeder niet. Zij is Creools, zijn vader is Javaans. Maar dat wist je al toch? Of had je dat niet goed gezien tijdens het internet stalken?’

Debbie sneert: ‘Niemand vroeg jou wat, zielige K-pop-reject.’ Ze duwt zich langs Yuna en haalt naar haar uit met haar elleboog.

Yuna haalt haar schouders op en ze dartelt verder door de museumgang in haar K-pop-outfit. Ze was altijd al mooi, maar toen haar moeder in Zuid-Korea ging werken, liep Yuna ineens voorop met alle trends. Ze is vaak het middelpunt van alle aandacht.

‘Wat is haar probleem nou weer?’ vraagt Jayden.

Ray schudt zijn hoofd. ‘Dat jij nooit iets doorhebt.’ Hij wendt zich tot Yuna om haar te vertellen dat ze Debbie ook gewoon kan negeren, maar Yuna onderbreekt hem voordat hij iets kan zeggen.

‘Whatever, ik ben nog niet klaar met haar. Laten we snel gaan, we zijn hier voor de expositie.’

De expositie is een doolhof van steen en kleur. Dolken en bogen blinken aan één kant, terwijl de wanden aan de andere kant vol hangen met grijnzende maskers. Yuna loopt voorop met de brochure.

‘Wow, kijk eens naar al die standbeelden!’ zegt ze.

‘Hebben ze nou allemaal meerdere armen?’ vraagt Jayden.

‘Niet allemaal,’ zegt Ray.

‘De gezichten lijken net echt,’ zegt Jayden. ‘Denk je dat ze ’s nachts tot leven komen? *Toy Story*-style?’

‘Ik hoop het niet,’ zegt Yuna.

Ray bestudeert de beelden voor hen. ‘Dit zijn de goden uit de Indiase oudheid. Ik herken ze van het altaar thuis. Ik vind het eigenlijk zonde dat de tempels hier er niet zo uitzien als de tempels in India. Als mijn Nani dit zou zien, zou ze spontaan beginnen te bidden,’ grapt Ray. ‘Zien jullie dat grote beeld daar? Dat is de god Vishnu, de beschermer van het universum.’

‘Zijn ogen lijken precies op die van dat meisjesstandbeeld,’ merkt Jayden op.

‘In de Indiase oudheid noemden ze dat lotusogen’ zegt Yuna.

‘Huh? Hoe weet jij dat?’ vraagt Ray.

‘Staat in de brochure.’ Yuna zwaait met de rode folder.

Ze lopen langs een beeld van een godin met weelderige haren en een krachtige, doordringende en woeste uitdrukking op haar gezicht. In al haar handen draagt ze dodelijke wapens.

Hij kijkt peinzend naar de godin voor hem.

‘Kali...’ Hij rilt.

Yuna tikt Ray aan en hij schrikt op. ‘Alles oké?’ vraagt ze.

Ray knippert met z’n ogen. ‘Ik denk dat ik even afdwaalde met mijn gedachtes.’

‘Snap ik. Kali is ook intimiderend.’

‘Kijk dan!’ Jayden wijst naar een tempeldeur die is opgegraven in de Himalaya. ‘Dit ziet er behoorlijk duur uit met al goud.’ Hij drukt zijn vingers tegen het hout.

‘Afblijven,’ zegt Yuna.

Ray bekijkt de indrukwekkende natuur en de majestueuze gebouwen. Hij kan de zon bijna op zijn gezicht voelen. ‘Het is een afbeelding van de goden Lakshmi en Vishnu.’

‘Cool,’ knikt Jayden. ‘Hé Ray, zij dragen dezelfde ketting als jij. Denk je dat je Nani hem uit de museumwinkel heeft gehaald als souvenir?’

‘Het gaat om het gebaar, Jayden,’ zegt Yuna.

Ray stapt dichterbij.

‘Er zitten stenen in hun ketting. Die van mij is leeg.’
‘Vind je?’ zegt Yuna. ‘Die van jou is nu ook behoorlijk blauw.’
‘Wat? Nee man, waar heb je–’

De hanger wordt heet, als een oververhitte batterij en een sterke kracht slingert ze de drie door de tempeldeur. Een snelle lichtflits. Warmte. Stenen onder hun wangen.

Langzaam knippert Ray met zijn ogen.

‘Guruji, we hebben onverwachts bezoek,’ gaapt een monotone stem. De stem komt van een meisje met gemillimeterd haar en een zure blik, gekleed in een oranje gewaad. Ongeïnteresseerd hangt ze op de vensterbank.

‘Die deur is al een tijd niet meer geopend,’ zegt Guruji verrast. De man die voor hen staat is ouder en draagt een okerkleurig gewaad. Tussen zijn vriendelijke ogen schittert een tilak* en zijn glimlach wordt omringt door een grijze baard.

‘Waar zijn we in godsnaam?’ vraagt Yuna terwijl ze probeert op te staan.

‘Hel, je bent beland in de hel,’ antwoordt het meisje.

‘Niet is minder waar,’ stelt Guruji hen gerust. ‘Het is eigenlijk het tegenovergestelde, toch Padmavi?’

Een warme bries waait door de ruimte, vogels tjirpen opgewonden om hen heen.

‘Het tegenovergestelde?’ roept Jayden uit. ‘Is dit de hemel? Zijn we dood? Ik ben te jong om nu al dood te zijn.’

‘Dit is je eigen fout. Ik zei toch dat je nergens aan moest zitten!’ snauwt Yuna.

Jayden gooit z’n handen omhoog. ‘Ik zweer dat ik nergens aan zat.’ Hij schiet overeind en kijkt om zich heen en stopt als hij Ray ziet. ‘Weet je, eerlijk bro? Ik dacht niet dat ik jou in de hemel zou zien, man.’

‘Kun je alsjeblieft serieus zijn voor één seconde, Jayden?’ zegt Yuna. Ze wendt zich tot Guruji. ‘Luister, meneer de guru**, het spijt me enorm voor wat we dan ook verkeerd hebben gedaan, maar we

* Markering op het voorhoofd

** Een spirituele gids

moeten echt terug naar de hoofdingang voordat we de bus naar huis missen.'

'Maak je geen zorgen, jongedame. Neem gewoon dezelfde deur die jullie net genomen hebben en je zult de weg naar huis vinden.'

Yuna draait zich meteen om.

'Hij gaat niet open,' zegt ze.

'Wacht, laat mij eens,' zegt Jayden. Hij drukt zijn schouder ertegenaan en duwt zo hard hij kan. 'Hij zit op slot, of iets.'

Yuna verstijft en fluistert tegen haar vrienden: 'Ik luister genoeg true crime podcasts om te weten hoe dit afloopt. Zeg niks en speel mee.' Ze zet haar beleefdste stem op tegen Guruji. 'Als u zo vriendelijk zou willen zijn ons een sleutel te lenen. We hebben niets van waarde bij ons. We zijn straatarm en onze organen zijn allang verpest door alles MSG die we naar binnen werken.'

'Wij hebben geen sleutel,' lacht Guruji. 'Hij wel.' Hij wijst naar Ray. Naar de ketting die om Rays nek hangt.

Ray draait zich naar de stenen deur, verdoofd. Tussen de zuilen van wat een tempel lijkt, torenen bergen boven een gele horizon uit.

'Ray?' zegt Yuna. 'Volgens mij zijn we niet meer thuis.'

Ze heeft gelijk, de lucht is hier vochtig en dikker. De geur van bloemen en specerijen streekt zachtjes zijn neus.

'Of het museum heeft een next-level virtual reality room.'

'Ik kan je beloven dat dit echt is,' zegt Guruji.

Zijn blik valt op een bijzonder reliëf, kleurrijk beschilderd. 'De ketting van mijn Nani...' hakkelt hij. 'Waarom heeft u een schilderij daarvan op uw muur?'

'Zo'n amulet wordt toevertrouwd aan de bewakers van het oog van Vishnu,' zegt Guruji. 'Het is een zeldzame steen. Mag ik vragen hoe jij eraan komt?'

'Hij is van mijn Nani, ze gaf hem me tegen de bakr-' Ray slikt. 'Ik denk niet dat ze weet wat dit is.'

'Het doet er niet toe, geef maar hier,' bromt Padmavi en ze steekt haar hand uit naar Ray.

'Rustig, Padmavi,' zegt Guruji. 'Dit zijn onze gasten. We moeten hen als zodanig behandelen.'

Padmavi zakt nog verder onderuit.

‘Ray, deze steen is een grote verantwoordelijkheid. Als hij niet goed is overgedragen, dan kun je hem maar beter teruggeven aan de tempel, waar de bewakers er goed voor zullen zorgen.’

‘Misschien is het beter als ik eerst met mijn Nani overleg.’

Guruji knikt.

‘Hoe komen we terug, Guruji?’

‘Je moet willen terugkeren.’ De man blijft even stil. ‘Jij wilde juist ontsnappen, althans een deel van je wilde dat. Daarom riep de sleutel je hierheen. De sleutel om die deur te openen is de wens om naar huis terug te keren.’

Bij de deur concentreert Ray zich. Hij denkt aan zijn vrienden, die hem verwachtingsvol toeknikken. De ketting warmt op en voordat ze het weten, staan ze weer in de Zuid-Aziatische expositie.

In de bus zitten Ray, Yuna en Jayden bij elkaar, maar geen van drieën lijkt iets te durven zeggen totdat de andere leerlingen zijn weggezonden in hun telefoons.

‘Gaan we het nu echt niet hebben over die goocheltruc van net?’ fluistert Jayden.

‘Absoluut niet,’ zegt Ray, onzeker over de hele ervaring. ‘Misschien was het wel een gewoon virtual reality?’

‘Ik ga niet voor je liegen, Ray. Dit was raar, bro. Denk je dat het misschien onderdeel was van een of andere illusie of zo?’

Misschien kwam het wel door al die wierook in de expositie. Als Yuna en Jayden er niet waren geweest, zou hij misschien hebben gedacht dat hij echt zijn verstand had verloren. *Was het een hallucinatie?*

‘Ik weet net zoveel als jullie. Geen idee wat er aan de hand is, maar wat ik wel weet is dat Nani me een flinke uitleg is verschuldigd.’

De inbraak

Bij de voordeur klungelt Ray met zijn sleutels. Zijn vingers trillen nog steeds. In de gang staat het schoenenrek nog leeg.

Hij gooit zijn tas over de trapleuning, maar dan hoort hij de wielen van Nani's rollator piepen.

'Ray?' klinkt haar schrille stem door de gang.

'Palagi* Nani!' roept Ray terug.

'Ray, kom help Nani.'

Ray zucht. Hij loopt terug naar de woonkamer.

'Kom, zit met Nani.'

Heeft ze me nou voor de gek gehouden?

Ze schuift een bakje met keelsnoepjes naar hem toe.

'Neem koekoe**,' zegt ze. 'Zit even met Nani.'

Ray kiest het rode snoepje. *Die gele is altijd zo zuur.*

'Hoe was school?'

'Nani-' Ray pauzeert. 'Er is wat vreemds gebeurd.'

Nani gebaart naar hem om verder te gaan.

'Ik denk dat er in het museum...', stottert Ray, 'weet u wat uw ketting is?'

Nani kijkt bezorgd op.

'Jij heb iets gezien wat niet hoorde?'

Nani weet altijd meer dan ze zegt. Ray knikt langzaam.

* Respectvolle begroeting. Letterlijk "Ik raak uw voeten aan" of "ik buig voor u"

** Zoete lekkernij

Nani drukt haar hand tegen zijn wang. Haar kleine, zachte vingers bewegen langzaam en met moeite.

‘Kom.’ Ze trekt hem mee naar de keuken.

‘Ik maak dahl met bhaat*. Dat helpt altijd.’

Nani denkt altijd dat eten alles kan oplossen.

Hij moet een beetje lachen om hoe belachelijk dit eruitziet.

De kleine oude vrouw kan amper lopen, maar toch haalt ze de ene na de andere pot en pan uit de keuken.

‘Nou,’ zegt Ray, ‘volgens mij weet u niet hoe vreemd het was, volgens mij zorgt uw ketting ervoor dat ik dingen zie die er niet zijn.’

‘Ray! Even uit mij keuken.’ Nani wuift hem weg. ‘Ik ben nog wel jou Nani, hé? Jij luister naar mij.’

Nani duwt hem met haar heup de keuken uit.

Veel kracht zit er niet in, maar protesteren voelt onbeleefd. De pan pruttelt zachtjes terwijl de warme geur van madam Jeanette, ui en knoflook zich door de kamer verspreidt.

Ray schuift de tuindeur open en ademt haalt diep adem. De frisse lucht maakt zijn hoofd wat rustiger. Dan kijkt hij naar zijn telefoon.

Zal ik ze bellen?

De telefoon gaat twee keer over voordat Jayden en Yuna opnemen.

‘Waren jullie al in gesprek,’ zegt Ray, ‘zonder mij?’

Yuna bloost en Jayden slikt. ‘Nou, ik... eh...’ stottert Jayden.

‘We probeerde gewoon te begrijpen wat er net is gebeurd, Ray.’

Yuna kijkt vol verwachting naar het scherm. ‘Heeft Nani al wat gezegd?’

Ray zucht. ‘Nee, ik denk niet dat ze me iets gaat vertellen.’

Yuna peinst en zegt: ‘Misschien moeten we het met z’n drieën proberen?’

Ray knijpt de brug van zijn neus vast.

‘Ik doe dat ding gewoon af,’ zegt hij.

Jayden fronst terwijl hij in de verte staart.

‘Niet te hard hé, Jayden,’ zegt Yuna. ‘Straks ga je nog nadenken.’

‘HAHA,’ zegt hij sarcastisch.

* Linzencurry met rijst

‘Ray?’ zegt Yuna plots bezorgd. ‘Waarom knippert het licht bij jou thuis? Is er iets mis met de stroom?’ Ray kijkt achterom. Het licht in de woonkamer knippert steeds sneller. Opeens voelt hij een zwaar gevoel in zijn borst.

‘Oh nee! Nani is aan het koken, misschien is er wat misgegaan! Ik bel jullie later!’ Hij hangt meteen op.

Als Ray naar binnen rent, ziet hij dahl over de rand van de pan borrelen. Hij rent naar het fornuis en draait snel het vuur uit.

‘Nani?’ roept Ray.

‘Nani!’ herhaalt hij. Ze zal toch niet flauwgevalen zijn? De voordeur staat wagenwijd open en Nani’s rollator staat verlaten in de gang.

Er is iemand in huis.

Ray toetst net het alarmnummer in op zijn telefoon wanneer hij gedempte geluiden hoort uit de kamer van zijn oma. De receptionist antwoordt al maar Ray laat de oproep doorlopen zonder iets te zeggen. Zijn vader leerde hem dat de politie jouw locatie kan uitpeilen zodra je 112 belt. Snel grijpt hij het dichtstbijzijnde voorwerp, een pan. Langzaam duwt hij de deur van haar kamer open. Zijn tengere Nani wordt vastgehouden door een vreemd uitziende inbreker. Bijna laat Ray de pan vallen van schrik. De inbreker, een enorme spierbonk, is volledig in het zwart gekleed en draagt een skimasker. Voordat hij beseft wat hij doet, valt Ray de inbreker aan en raakt hem aan de zijkant van zijn voorhoofd.

‘Ik heb de politie al gebeld. Laat mijn oma los!’ waarschuwt hij.

De inbreker duwt Rays oma hard aan de kant en komt op Ray af.

Adrenaline giert door zijn lichaam en Ray houdt de pan stevig vast. Hij probeert nog een keer toe te slaan, maar dit keer blokkeert de inbreker de aanval en hij grijpt de koekenpan en gooit hem in de hoek. Met één hand pakt de inbreker Rays polsen vast en met de andere slaat hem in zijn zij. Pijn schiet door zijn maag en hij zakt voorover.

‘Ray!’ schreeuwt zijn Nani.

Even lijkt de kast zijn val te breken, maar dan stort die in onder zijn gewicht. Ray krabbelt moeizaam op, raapt een van de poten van

de kast van de vloer en beukt opnieuw op de inbreker in. De dief verliest zijn evenwicht maar herstelt zich snel en valt Ray opnieuw aan. Klap na klap landt op Rays gezicht.

Dit is het dan.

Zijn Nani schreeuwt en Rays ogen schieten open. Nu schreeuwt de man ook tegen zijn grootmoeder, met een zwaar Indiaas accent.

‘WAAR IS HET?’

Nani is woedend, maar haar mond blijft stil en trots.

‘Wat wil je?!’ vraagt Ray.

‘Mujhe yeh taaveez chahiye*. Je weet wat je gestolen hebt.’

‘We hebben niets gestolen! Waar heb je het over?’ schreeuwt Ray terug.

‘Main yeh tumhe kabhi nahi doongi**!’ schreeuwt Nani naar de inbreker.

Nani praat op de inbreker in terwijl Ray naar de keuken kruipt. Vaak heeft hij zich afgevraagd hoe gemakkelijk het moet zijn om jezelf te verdedigen met al deze scherpe messen. Maar nu het moment daar is, ligt het mes onhandig en loodzwaar in zijn handen. Hij probeert ermee te zwaaien, maar de dief ziet Ray al van meters ver aankomen en slaat het uit zijn handen.

Wanhopig zoekt hij naar een laatste redmiddel om zijn Nani en zichzelf te verdedigen. Zijn handen zijn klam. Er zit niets anders op, met het mes nu in handen van de inbreker, moet hij zich wel terugtrekken. De inbreker springt op hem nog voor hij de kans krijgt, het mes zwaait door de lucht. De scherpe punt snijdt door de stof van zijn shirt.

‘Jij hebt het!’ De man kookt van woede. Met het mes krast hij een diepe lijn in Rays huid.

Ray bijt zijn tanden op elkaar van de pijn. Op zijn borst bungelt de ketting. Open en bloot.

De dief valt Ray nogmaals aan.

‘Nooit zal dit in jouw handen komen!’ schreeuwt Rays Nani. Ze steekt haar wandelstok als wapen naar voren, maar met het kleine

* Ik heb het amulet of de talisman nodig.

** Ik zal dit nooit aan je geven.

beetje kracht dat nog in haar armen over is, slaagt ze er niet in om een succesvolle klap uit te delen.

Geïrriteerd wendt de inbreker zich weer tot Rays Nani. 'Dit is de laatste keer dat je me dwarsboomt, bhudiya*.' Hij zwaait dreigend met het mes voor Nani's gezicht.

'Wacht!' schreeuwt Ray. 'Hier kwam je toch voor? Neem het! Laat mij en mijn Nani met rust.' Hij houdt het amulet omhoog.

'Ray! Je weet niet wat je doet! Doe het niet!' smeekt zijn Nani.

'Niets ter wereld is dit waard, Nani.'

De dief loopt naar Ray toe en trekt aan de ketting.

'NEE!' schreeuwt zijn oma, terwijl ze de inbreker van achteren probeert neer te steken.

De inbreker verstijft en ziet dan een keukenschaar vastgeklemd zitten onder Rays arm. Zijn ogen springen wijdopen van woede. Ray grijpt zijn kans, hij duwt de man weg en zwaait met de schaar richting zijn hart. Hij mikt en raakt hem in zijn bovenarm. Dan grijpt Ray Nani en rent met haar naar de voordeur. Voordat ze de drempel bereiken, voelt Ray een scherpe pijn in zijn rug. Nani schreeuwt, maar haar woorden dringen niet meer tot hem door. Aan de overkant van de straat ziet hij de fonkelende ogen van de zwarte kat. Daarna wordt de wereld zwart en alles om hem heen stil.

* Ouwe tak

Over de auteur

Shirodj Bholasingh is een Nederlandse schrijver met Surinaams-Hindostaanse roots. Zijn liefde voor verhalen bracht hem langs theater, film en de wereld van make-up, voordat hij zijn weg vond naar het geschreven woord. In zijn verhalen verweeft hij graag verschillende culturen, oude mythologieën en een vleugje magie met thema's die dicht bij het hart liggen.

*‘Probeer eens iets,’ zegt Jayden.
Zijn ogen glinsteren en hij kijkt Ray aan alsof hij
de nieuwste Ferrari is.
‘Doe eens normaal!’ zegt Yuna.
Maar Ray ziet dat zij ook benieuwd is. Hij ademt diep
in. Draden van licht kringelen door de kamer en ze
knetteren achter Yuna langs.*

Het leven van de zestienjarige Ray verandert voorgoed als hij een ketting cadeau krijgt van zijn oma. Met zijn beste vrienden, Yuna en Jayden, ontdekt hij het geheim van het amulet. Hij moet voorkomen dat het amulet in verkeerde handen valt. Dit leert hij op de magische school voor Devta's en Asura's. Maar is hij daar zelf wel veilig?

Wilde Haren

uitgeverijwildeharen.nl

